

свързаны заедно, изведнѣжъ ги скършихте, откакъ ся развързахъ една по една. Нека вы научи това да оставите да ся карате вече, и да бъдете тѣсно свързани въ братско съгласіе, и тогава никой не ще може да вы поврѣжда.“ Сынове-тѣ никога не забравиха тоя драгоцѣненъ бащинъ си съвѣтъ.

У Р О К Ъ 47.

ЕДНО ХРОМО МОМИЧЕ И ЕДНО ГОРДЕЛИВО.

Въ единъ отъ най-гольмы-тѣ градове на свѣтъ, гдѣ-то имаше много богаты и сиромасы хора, живѣеше единъ благороденъ чловѣкъ, кой-то имаше една дъщеря. Това момиче бѣше много хубаво. Лице-то му бѣше гладко и бѣло-червено, и много хубава кѣдрѣва коса ся развѣваше въвъ рамена-та му; а защо-то то всякога носяше хубавы дрехы, виждаше ся много хубаво и любезно момиче, зато всички, кой-то го виждахъ, много го хваляхъ.

За злѣ неговѣ честь случи ся, та майка му много обичаше да ходи по хора и по сѣдѣнны, и по другы общи забавленія, и затова малко врѣмя ѿ остаяше да въспытава дъщеря си, или да ся грижи за неѣ. Тя ѣ виждаше само сегысъ-тогысъ, и ѣ остави на грижѣ-тѣ само на слугыни-тѣ си. Това бѣше голѣмо зло за малко-то момиче, защо-то слугыни-тѣ малко ся грижахъ да го понаучять нѣщо добро и полезно, а само го поврѣждавахъ като похвалявахъ хубость-тѣ му.

Тѣ часто му казвахъ: „О, колко хубаво момиче си ты! венчкы-тѣ хора тя обичать за хубость-тѣ ти;